

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

O., dnia 30-06-2015 r.

Sąd Rejonowy w Ostródzie IV Wydział Pracy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Dąbrowska

Ławnicy: Halina Zalewska, Krystyna Jaworska

Protokolant: st. sekr. sąd. Marlena Młynarkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 16-06-2015 r. w Ostródzie

sprawy z powództwa E. M. (PESEL: (...))

przeciwko Powiatowy (...) w O. (NIP: (...))

o ustalenie istnienia stosunku pracy na podstawie mianowania

powództwo oddala

UZASADNIENIE

Powódka E. M. złożyła pozew przeciwko Powiatowemu (...) w O. o ustalenie istnienia stosunku pracy na podstawie mianowania od 01 grudnia 2014 r.

W uzasadnieniu motywowała, iż jest pracownikiem służby cywilnej na stanowisku radcy prawnego w Powiatowym (...) w O. i Wojewódzkim (...) w O.. W dniu 4 kwietnia 2014 roku powódka złożyła zgłoszenie do postępowania kwalifikacyjnego dla pracowników służby cywilnej ubiegających się o mianowanie, zgodnie z wzorem opublikowanym w Biuletynie Kancelarii Prezesa Rady Ministrów. Składając zgłoszenie do postępowania kwalifikacyjnego uzyskała potwierdzenie warunków zatrudnienia przez jednego dyrektora generalnego urzędu – (...) – (...) Wojewódzkiego (...). Powódka zamierzała uzyskać potwierdzenie spełnienia warunków niezbędnych do przystąpienia do postępowania kwalifikacyjnego przez wszystkich kierowników urzędów, w których jest zatrudniona. Okazało się to niemożliwe ze względu na wygenerowanie przez Internetowy (...) Zgłoszeń jednego formularza zgłoszenia, który po wysłaniu do Krajowej Szkoły Administracji Publicznej jest nieaktywny. W ocenie powódki żaden przepis ustawy o służbie cywilnej nie ustanawia zakazu potwierdzenia spełnienia warunków udziału w postępowaniu przez więcej niż jednego pracodawcę.

Powódka argumentowała również, że po otrzymaniu mianowania wystąpiła o przekształcenie jej stosunku pracy w innej jednostce na stosunek pracy na podstawie mianowania. Jednakże przekształceniu w stosunek pracy na podstawie mianowania uległ jedynie stosunek pracy, którego kierownik urzędu potwierdził spełnienie warunków niezbędnych do przystąpienia do postępowania kwalifikacyjnego. Zdaniem powódki stanowisko takie jest błędne, bowiem art. 48 ust. 4 ustawy o służbie cywilnej stanowi nie o „jednym stosunku pracy” ale o „dotychczasowym stosunku pracy”, a więc o każdym stosunku pracy w służbie cywilnej. Powódka nie zgadza się również z poglądem, iż dopuszczalne jest kilkukrotne mianowanie tej samej osoby urzędnikiem służby cywilnej, ponieważ aktem mianowania w służbie cywilnej uzyskuje się mianowanie urzędnikiem w służbie cywilnej, nie zaś urzędnikiem w konkretnym urzędzie w ramach służby cywilnej. Niedopuszczalne jest zatem, aby ten sam pracownik posiadał w ramach służby cywilnej zarówno status urzędnika, jak i pracownika służby cywilnej.

Pozwany Powiatowy (...) w O. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew podniósł, iż powódka jest zatrudniona u pozwanego na podstawie umowy o pracę, a nie mianowania, a w konsekwencji ma status pracownika, a nie urzędnika służby cywilnej. Pozwany argumentował, iż ustawa o służbie cywilnej nie reguluje kwestii mianowania osób zatrudnionych na podstawie kilku stosunków pracy w służbie cywilnej. Pozwany nie może zatem samodzielnie uznać, iż doszło do przekształcenia drugiego stosunku pracy w stosunek pracy na podstawie mianowania, albowiem jego działania jako pracodawcy mają charakter wtórny wobec działań Szefa Służby Cywilnej.

Sąd ustalił:

Powódka E. M. zatrudniona jest na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony w Powiatowym (...) w O. na stanowisku radcy prawnego, w wymiarze etatu 0,35.

(umowa o pracę k. 48 – część B akt osobowych)

Powódka zatrudniona jest również w Wojewódzkim (...) w O. w wymiarze 1,3 etatu, obecnie na podstawie mianowania.

W dniu 04 kwietnia 2014 r. powódka złożyła zgłoszenie do postępowania kwalifikacyjnego dla pracowników służby cywilnej ubiegających się o mianowanie, zgodnie z wzorem ogłoszenia opublikowanym w Biuletynie Kancelarii Prezesa Rady Ministrów. Spełnienie warunków niezbędnych do ubiegania się o mianowanie określonych w art. 4 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej potwierdził powódce (...) - (...) Wojewódzki (...).

W dniu 05 lipca 2014 roku powódka zdała egzamin na urzędnika służby cywilnej.

Pismami z dnia 28 września 2012 r. D. (...) - 222(2)/12/WZ.PM/BB, 27 października 2014 r. D. (...) - 6(2)/14.MZ.BB.PM, 24 listopada 2014 r. D. (...) - 6/14.MD.BB.PM – w odpowiedzi na pisma powódki - D. Służby Cywilnej wyraził swoje stanowisko w sprawie przekształcenia dwóch stosunków pracy w służbie cywilnej w stosunki pracy na podstawie mianowania.

(pisma k. 7, k. 12-16)

W dniu 01 grudnia 2014 r. powódka została mianowana urzędnikiem służby cywilnej. Przekształceniu w stosunek pracy na podstawie mianowania uległ stosunek pracy łączący ją z Wojewódzkim (...) w O..

(akt mianowania k. 11)

Sąd zważył:

Na wstępie zaznaczyć należy, iż stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zaoferowanego przez strony. Zgromadzone w sprawie dokumenty nie wzbudziły wątpliwości Sądu w zakresie swej wiarygodności, w pełni korespondują ze sobą i składają się na ustalony w sprawie stan faktyczny. Nie były one kwestionowane przez strony postępowania, a nadto nie zachodziły również żadne wątpliwości, co do ich formy bądź treści. Rozstrzygnięcie przedmiotowego sporu sprowadzało się w istocie do oceny prawnej niekwestionowanych ustaleń faktycznych poczynionych w oparciu o przedstawiony materiał dowodowy.

Stosownie do art. 189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez Sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego, gdy ma w tym interes prawny. W świetle powołanego przepisu kryteriami oceny zasadności żądania powoda są, po pierwsze istnienie lub nieistnienie stosunku prawnego lub prawa oraz po drugie, posiadanie przez powoda interesu prawnego. Są to kryteria merytoryczne, a negatywna ocena spełnienia przez powoda któregoś z nich skutkuje oddaleniem, a nie odrzuceniem powództwa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2010 r., II PK 167/09; lex nr 602241). Interes prawny istnieje wówczas, gdy zachodzi stan niepewności co do istnienia stosunku prawnego lub prawa, a wynik postępowania doprowadzi do usunięcia niejasności i wątpliwości w tym zakresie i zapewni

powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, czyli definitywnie zakończy spór istniejący lub prewencyjnie zapobiegnie powstaniu takiego sporu w przyszłości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2010 r., II PK 342/09; lex nr 585783).

W niniejszym stanie faktycznym sąd uznał, iż powódka posiada interes prawny w żądaniu ustalenia istnienia stosunku pracy na podstawie mianowania, bowiem rozstrzygnięcie sporu co do istnienia stosunku pracy na podstawie mianowania rzutować będzie na dalsze uprawnienia powódki w sferze zatrudnienia.

Zgodnie z art. 76 kodeksu pracy stosunek pracy nawiązuje się na podstawie mianowania w przypadkach określonych w odrębnych przepisach.

W przypadku mianowania na podstawie ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o służbie cywilnej, przepisy kodeksu pracy mają charakter generalny. Przepis art. 76 k.p. konstytuuje bowiem postanowienia odnoszące się do nawiązania stosunku pracy na podstawie mianowania. Natomiast mianowanie na urzędnika służby cywilnej w rozumieniu przepisów ustawy o służbie cywilnej zakłada mianowanie jako przekształcenie stosunku pracy.

O uzyskanie mianowania w służbie cywilnej może ubiegać się osoba, która jest pracownikiem służby cywilnej (art. 40 pkt 1 ustawy o służbie cywilnej). Dyrektor generalny urzędu, w którym ta osoba jest zatrudniona zobowiązany jest do potwierdzenia w składanym zgłoszeniu do postępowania kwalifikacyjnego spełnienia przez nią warunków ubiegania się o mianowanie. W przypadku, gdy kandydat jest zatrudniony w dwóch stosunkach pracy, spełnienie powyższych wymogów potwierdza tylko jeden dyrektor generalny urzędu (kierownik urzędu).

Zgodnie z art. 48 ust. 4 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej, z dniem mianowania dotychczasowy stosunek pracy przekształca się w stosunek pracy na podstawie mianowania.

Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy wskazać należy, iż bezspornym jest, że powódka mianowanie na urzędnika służby cywilnej otrzymała w dniu 01 grudnia 2014 r.

W dalszej kolejności wskazać należy, iż dyrektor generalny na mocy art. 25 ust. 4 pkt 2 ustawy o służbie cywilnej dokonuje wobec osoby zatrudnionej czynności z zakresu prawa pracy. Nie bez znaczenia jednak pozostaje fakt, że owa czynność mianowania zależy również od Szefa Służby cywilnej, albowiem to właśnie Szef Służby Cywilnej dokonuje mianowania urzędnikiem służby cywilnej, a akt mianowania urzędnika zawiera imię i nazwisko oraz datę mianowania.

Przenosząc powyższe na grunt okoliczności faktycznych rozpoznawanej sprawy, wskazać należy, iż spełnienie warunków, o których mowa w art. 40 ustawy o służbie cywilnej potwierdził (...) Wojewódzki (...). Zatem to właśnie z tym konkretnym pracodawcą powódka ubiegała się o przekształcenie stosunku pracy w stosunek pracy z mianowania. Zdaniem sądu, w świetle powyższego, brak jest podstaw do przyjęcia, że czynność mianowania dokonana przez Szefa Służby Cywilnej może wywołać skutki prawne w ramach drugiego stosunku pracy aniżeli ten, z którym powódka związała swój zamiar ubiegania się o mianowanie, albowiem w tym drugim stosunku pracy Szef Służby Cywilnej nie reprezentował pracodawcy.

Podsumowując, w dniu mianowania powódki urzędnikiem służby cywilnej, stosunek pracy łączący powódkę z urzędem, którego dyrektor (kierownik) potwierdził spełnienie przez nią warunków ubiegania się mianowanie w służbie cywilnej, przekształcił się w stosunek pracy na podstawie mianowania (Wojewódzki (...))w O.). W rezultacie, powódka posiada w dalszym ciągu status pracownika służby cywilnej w ramach stosunku pracy łączącego ją z pozwanym.

W ocenie sądu zgodzić się należy z poglądem, iż nie ma przeszkód, aby powódka mogła w kolejnym roku ubiegać się o mianowanie w ramach drugiego stosunku pracy. Nie bez znaczenia bowiem pozostaje fakt, iż mianowań dokonuje się w ramach limitu mianowań urzędników służby cywilnej, o którym mowa w ustawie budżetowej. Zatem kandydat, który uzyskał pozytywny wynik egzaminu w postępowaniu kwalifikacyjnym, zająć może tylko jedno miejsce, które uprawnia go do mianowania w danym roku.

Na marginesie niniejszych rozważań, odnosząc się do argumentacji zawartej w pozwie, a dotyczącej uniemożliwienia powódce potwierdzenia spełnienia warunków udziału w postępowaniu kwalifikacyjnym przez więcej niż jednego pracodawcę, wskazać należy, iż nie jest rolą sądu orzekającego w niniejszej sprawie ocena wzoru zgłoszenia do postępowania kwalifikacyjnego określonego w Biuletynie Kancelarii Prezesa Rady Ministrów oraz internetowej procedury zgłoszeń opracowanej przez Szefa Służby Cywilnej.

Biorąc pod uwagę powyższe, sąd powództwo oddalił.